

Psykolog nederst på rangstigen

Julie Sture Sørensen
pedagogisk-psykologisk rådgiver

«Jeg må finne meg en ordentlig psykologjobb», overhørte jeg på arbeidsplassen min i pedagogisk-psykologisk tjeneste, PPT.

Julie Sture Sørensen. Foto: privat

Utsagnet fikk meg til å reflektere over hva psykologer tenker at en ordentlig psykologjobb er. Den «ordentlige» psykologen jobber gjerne i en spesialisthelsetjeneste på et offentlig innredet kontor med to mindre behagelige stoler. I den ene stolen sitter pasienten med en vond og kompleks historie. Pasienten har det strevsomt og klarer ikke lenger å stå i jobb. I den andre stolen sitter psykologen. Kompetent, varm i blikket og med rolig og trygg stemme.

I starten av terapiforløpet flakker pasienten med blikket. Det er vanskelig å åpne seg. Psykologen bruker tid på å gjøre pasienten trygg og skape tillit. Sammen klarer de sakte, men sikkert å finne sammenhenger mellom det vonde fra fortiden og pasientens nåværende strev.

Pasienten blir fastere i blikket. Mestrer etter hvert hverdagen litt bedre. Sakte, men sikkert fungerer vedkommende og slipper å komme til psykologen én dag i uka.

Så hva er en ordentlig psykologjobb?

Jeg lurte på det samme da jeg trakket mine første skritt inn i arbeidslivet. Psykologer kan vel ikke jobbe i PPT? På studiet ble jeg pepret med terapiretninger, viktigheten av allianse i terapiforløpet og utredning og diagnostisering av psykiske lidelser. Broen mellom studiet og praksis ble utydelig. Hva ville Freud sagt om dysleksi? Jeg hadde en tanke om at det var et likhetstegn mellom det å være psykolog og å drive med terapi.

Hva ville Freud sagt om dysleksi?

Jeg kjente på en frykt for å miste meg selv i psykologrollen. Jeg ble redd for at en jobb uten terapeutiske oppgaver ville gjøre at jeg på sikt ble «mindre» psykolog.

Etter fire år i PPT har jeg endret syn på hva en «ordentlig» psykologjobb er. I møte med Ida som er urolig og vandrer i klasserommet, med Ahmed som ikke vil på skolen, Fredrikke som strever med å få seg venner og føler seg utenfor fellesskapet, og Tim som har dysleksi, og som føler seg dum og ubrukkelig. I disse møtene innser jeg at psykologen har mye å bidra med også i PP-tjenesten. For når Ida, Ahmed, Fredrikke og Tim går på skolen hver dag og opplever å ikke mestre eller trives, påvirker det deres psykiske helse.

Om det er dette psykologer kan noe om: Vi har kunnskap om relasjoner, utviklingspsykologi, selvbilde, fravær og hva som skal til for å forebygge mobbing. Som psykolog i PPT kan jeg drøfte problemstillinger med skolene og barnehagene på et tidlig tidspunkt og bidra til at vansker og utfordringer ikke utvikler seg i negativ retning. Ahmed klarer kanskje å gå på skolen om han får bedre oversikt over hva som skal skje, og blir møtt av en trygg voksen i skolegården.

Psykologers kunnskap om barns utvikling gjør at vi kan hjelpe skolene og barnehagene med å sortere hva som er innenfor normal utvikling, og hva som kan gi grunnlag for bekymring og som bør følges opp videre. Vansker med konsentrasjon kan påvirkes av utallige faktorer og trenger ikke gi bekymring for ADHD.

Ahmed klarer kanskje å gå på skolen om han får bedre oversikt over hva som skal skje, og blir møtt av en trygg voksen i skolegården.

Drøftinger av enkeltelever kan gi overføringsverdi til lignende saker og gjør at psykologens kunnskap kan nå ut til og hjelpe mange barn og unge. Drøftingene mellom PPT og skoler/barnehager fører til at barn og unge kan få rett hjelp til rett tid.

Så hva er en «ordentlig» psykologjobb? Å bidra til at psykologers kompetanse innen helsefremmende og forebyggende arbeid kommer barn og ungdom enda bedre til nytte, er en av dem.

Merknad: Ingen oppgitte interessekonflikter